

NEW YORK TIMES BESTSELLER
LITTE AU TOR

SUSAN MALLERY

A man and a woman are walking together in a park with autumn foliage. The man is on the left, wearing a red and white plaid shirt and a blue scarf, looking towards the right. The woman is on the right, wearing a grey dress, looking back over her shoulder at the man. They are holding hands. The background is a soft-focus scene of trees with yellow and orange leaves.

Naistemees

Susan Mallery
The Ladies' Man
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete,
sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2006 by Susan Macias Redmond
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele
ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08349718
ISBN 978-9949-82-271-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Oled sa kunagi saanud kellegagi tuttavaks ja leidnud hiljem, et oli hulk asju, mida sa selle inimese kohta ei teadnud? Nii palju head, millest johtuvalt see naine või mees sulle veelgi rohkem meeldima hakkab? Just selle ideega mängimine rõõmustab mind käesoleva seeria puhul. Ootamatud tutvused, ootamatud suhted, ootamatu lapsetegu! Armumine on alati kingitus, aga ootamatu armumine on isegi veel toredam.

Rachel Harper on naine, kes arvab, et ta naudib üllatusi, aga on siiski enam-vähem rutiini kinni jäänud. Carter Brockett on just sobiv mees selleks, et naine kiiresti armuma panna, aga mis saab siis, kui nende tee viib suunas, kuhu kumbki neist minna ei kavatsenud? Loodan, et naudid „Naistemehe“ lugemist.

Parimate soovidega

Susan Mallery

Esimene peatükk

Rachel Harper oli alati soovinud olla rohkem väljapeetud. See asus ta nimekirjas just soovitude „Ole hetkel maailmas toimuvaga rohkem kursis“ ja „Ära lase käsitsipesu nõudvat musta pesu hunnikut nii suureks kasvada“ vahel.

Naine oli hakanud igal õhtul riiklikke uudiseid vaatama, aga õrna pesuga ei olnud asjad sama hästi. Ja väljapeetus? Täielik null.

Seepärast leidiski Rachel end küpses eas, kahekümne viiesena baaris istumas, tundes, et tal pole aimugi, kuidas käituda. Mitte et ta oleks siin olnud tavalise baarikülastajana. Ei, ta oli nõustunud tulema välja koos Diane'iga, uue õpetajaga koolis, kus Rachel töötas. Diane oli oma poiss-sõbrast lahku minemas ja oli palunud, et Rachel tuleks kaasa ja talle hingelist tuge pakuks. Kuivõrd uus soovitus Racheli nimekirjas, just käsipesu teema järel, oli „Käi rohkem väljas“, siis oli naine nõustunud Sinise Koera baari kaasa minema.

Rachel ei olnud kindel, milline koer, sinine või mitte, oli baari nimepanijal meeles mõlkunud. Baaris tundus olevat märksa rohkem mehi kui naisi. Rachel keerutas tellitud Margaritat käes ja võttis siis suure lonksu.

„See tõbras ei ilmu isegi välja,“ lausus Diane oma kohalt teisel pool väikest lauda, mille nad olid selle seinäärse asukoha tõttu valinud. „See on nii tema moodi. Vannun, et ma annan talle hoobi piki pead, kui teda näen.“ Diane vakatas ja naeratas siis.

„Kas nägid? Räägin mina-lausetega, nagu raamatus soovitati.“

„Jah, räägid tõesti,“ pobises Rachel, otsustades, et jätab märkimata, et eneseabiõpikus soovitatud mina-laused ei olnud arvata-vasti seda sorti, et „Ma annan talle hoobi piki pead“.

„Seal see mees ongi,“ ütles Diane püsti tõustes. „Soovi mulle edu.“

Rachel heitis pilgu pikale tumedapäisele tüübile, kes nägi välja, nagu suudaks ta seljatada ükskõik millise baaris oleva mehe. „Edu,“ ütles ta, mõeldes seda tõsiselt.

Carter Brockett silmitses peenes kleidis kurvikat brunetti ja adus, et teda lahutab mitmesugustest probleemidest vaid mõni sekund. Mehe aju rahulik, loogiline poolkera tuletas talle meelde, et kõigi elus ette tulevate kannatuste allikaks olid naised. Elu oli alati parem, kui ta minema jalutas.

Ta aju teine poolkera aga – ja ülejäänud osa temast –, mis nautis sooja keha ja terava mõistuse ligiolu ja puhtnaiselikku maailmanägemust, ütles mehele, et naine tundub huvitav. Ja mehe järelejäänud ratsionaalne taju, mida oli kujundanud väga tahtejõuline ema, kes oli koolitanud ta välja alati endast nõrgematele appi asumata, ütles, et naine on omadega pigis.

Carteril ei pruukinud muidugi õigus olla. Mees ei teadnud enamata, kui et naine võis olla nahka riietuv domineeriv tüüp, kes tuli baari, olles selle mainest teadlik. Ent Carteril oli selles osas kahtlusi.

Sinine Koer oli politseinike baar. Aga mitte suvaline mundri-meeste kogunemiskoht. See oli koht, kuhu mehed läksid üheöösuhet otsima, ja sinna tulevad naised olid sellest teadlikud. Enamasti Carter vältis seda paika. Ta töötas salapolitseinikuna ega saanud

endale lubada, et teda seal nähtaks. Aga üks ta kontaktisikutest oli peale käinud, et nad just selles baaris kokku saaksid, nii et Carter oli nõusse jäänud, palvetades omaette, et keegi mundrikandjatest teda ei kõnetaks.

Keegi ei olnudki seda teinud. Mees oli oma asjad korda ajanud ja oli just lahkumas, kui brunett oli sisse astunud, koos sõbrannaga, kes parajasti pidas üsnagi pingelist vestlust Eddyga. Mis kohtingukommetesse puutus, siis ei olnud Eddy mingi prints, nii et Carteril oli tunne, et vestlus ei kulge just kõige paremini. Mees noogutas Jennyle, kes oli hetkel baariteenindaja ametis, ja osutas siis brunetile. Jenny kulmud kerkisid.

Carteril ei olnud tarvis kaua arutleda, mida Jenny olukorrast arvas. Jenny oli ta endine tüdruksõber ja tundis teda üsna hästi. Mnjah, olgu, äkki oli ta paarikuise üksioleku järel jälle valmis sellele mehe-naise asjale uue võimaluse andma. Kuigi ta tegelikult teadis, milleni see viib. Kuigi see lõppes alati katastroofiga.

Carter libistas pilgu üle ruumi ja nägi, et ta ei ole ainus, kes oli märganud kontrasti bruneti otsekui patustamiseks loodud keha ja pühapäevakooliõpetaja riiete vahel, mida ta kandis. Nii et kui Carteril oli kavas naist suurte karmide võmmide eest kaitsta, siis tuli tal kohe tegutseda.

Carter jalutas baarileti juurde, kus Jenny oli talle õlle ja Margarita valmis pannud. Mees jättis naise teadva muige tähelepanuta ja suundus bruneti lauda.

„Tere. Minu nimi on Carter. Kas võin sinuga liituda?“

Samal ajal, kui ta selle küsimuse esitas, pani ta kaasa võetud jooigid lauale ja naeratas oma parimat naeratust.

Jajah, odav trikk, mõtles ta endamisi, tuletades meelde kõiki neid tunde, mis ta keskkoolis selle lihvimisele kulutanud oli. Mees oli õppinud naeratama, kombineerides sellesse just õige hulga huvi, sarmi ja häbelikkust. Ta ei olnud sellega kunagi alt läinud.

Ka mitte täna, sest naine vaatas üles, punastas, tõusis pooleldi püsti, võttis uuesti istet ja kõige selle käigus ajas ümber oma

peaaegu tühja joogiklaasi, nii et selle plögane sisu ebaühtlaselt laual ja naise kleidi rinnaesisel maandus.

„Oh ei,“ ütles brünett pehmel, peaaegu laulval häälel. „Neetud. Ma ei suuda seda uskuda...“ Naine surus huuled kriipsuks kokku ja vaatas mehe poole.

Carter oli laua juba paari salvrätiku abil puhtaks teinud. Ta ei pööranud mingit tähelepanu naise läbiligunenud kleidile. Mees oli muidugi huvitatud, aga ega ta rumal ei olnud.

„Kas sinuga on kõik korras?“ küsis ta, tundes, et on uudishimulik naise suhtes, kes päriselt ka „neetud“ ütles.

„Jah. Tänan.“

Carter libistas toodud kokteili naise poole.

Brünett silmitses esmalt jooki ja seejärel meest ennast. „Ma, mh, olen siin kellegagi koos.“

Carter hoidis pilgu naisel. „Sõbrannaga. Nägin, kuidas te koos sisse tulite.“

Naine noogutas. „Ta läheb oma poiss-sõbrast lahku ja vajab tuge. Tavaliselt ma ei... See siin ei ole...“ Naine ohkas. „Mu sõbranna on peagi tagasi.“

„Pole probleemi,“ märkis mees nagu möödaminnes. „Ma olen sulle seltsiks, kuni su sõbranna oma asjadega ühele poole saab.“

Mees märkas baari hämarast valgusest hoolimata, et naise silmad olid rohelised. Ta pikad tumedad juuksed voogasid sensuaalsete lainetena veidi õlgadest allapoole.

Carter hoidis norsatuse tagasi. Sensuaalsete lainetena? Oli selge, et ta oli liiga kaua kuival olnud, kui ta niisugustes kategooriates mõtles.

Naine niheles ebamugavust tundes ega puutunud jooki.

„Kas asi on minus või baaris?“ küsis Carter.

„Mida? Noh, ma arvan, et mõlemas.“ Kohe kattis brünett aga suu käega ja lasi seejärel käe oma läbiligunenud sülle vajuda. „Palun vabandust. Ma ei oleks pidanud seda ütleva.“

„Kõik on korras. Ma olen seda usku, et tõde peab võidule pääsema. Niisiis, kumb on hirksam?“

Naine lasi pilgu üle Sinise Koera käia ja pööras siis uuesti tähelepanu mehele. „Pigem sina.“

Mees irvitas. „Olen meelitatud.“

„Miks? Kas sa soovid, et ma peaksin sind hirmuäratavaks?“

Carter nõjatus ettepoole ja tasandas häält just piisavalt, et naine tema poole kummarduks. „Mitte hirmuäratavaks. Ohtlikuks. Kõik kutid tahavad ohtlikud olla. Naistele see meeldib. Muide, mu nimi on Carter.“

Mehe üllatuseks puhkes naine naerma. „Olgu, Carter, ma näen, et sa oled proff ja et ma jään siinses olukorras igatpidi alla. Tunnistan rõõmuga üles, et ma ei ole baariskäija tüüp ja siinne keskkond teeb mind ülimalt närviliseks.“ Naine heitis pilgu oma sõbrannale. „Ma ei ole kindel, kas tüli kulgeb soodsas suunas või mitte. Mida sa arvad?“

Carter vaatas Eddy poole, kes oli blondiini nurka surunud. „Sõltub, mida sa „soodsa suuna“ all silmas pead. Ma ei ole kindel, et nad tegelikult lahku lähevad. Kuidas sulle tundub?“

„Ma ei ole kindel. Diane oli väga veendunud oma kavatsuses Eddyle kõik, mida ta temast arvab, lauale laduda. Mina-lausetena.“

Carter kortsutas kulmu. „Mismoodi?“

Naine naeratas. „Ma arvan, et sa ei kohtle mind lugupidavalt. Ma arvan, et sa jääd meelega hiljaks. Seda tüüpi sõnumid. Diane mainis küll midagi ka vastu pead virutamise kohta, aga vaevalt sellest kasu on. Ma muidugi ei tunne Eddy. Äkki talle meeldivad seda sorti asjad.“

Carter oli täiesti võlutud. „Kes sina oled?“ küsis mees.

„Mu nimi on Rachel.“

„Sa ei kiru, sa ei veeda aega baarides – millega sa siis tegeled?“

„Kuidas sa tead, et ma ei kiru?“ küsis naine.

„Sa ütlesid „neetud“, kui olid oma joogi ümber ajanud.“

„Mnjah. Õige küll. See on harjumuseks saanud. Ma õpetan eelkoolis. Ma ei või mingil juhul laste ees vanduda, mitte et ma muidu ka eriti vandesõnu kasutanud oleksin, nii et koolitasin end üleüldse

vandesõnu mitte kasutama. Nii on lihtsam. Nii et ma kasutan sõnu nagu „neetud“ ja „heldeke“. Naine muigas. „Vahel vaatavad inimesed mind pilgul, mis annab mõista, et nende arvates olen IQ-skaala igav-normaalse poole peal, aga mind see ei häiri. Tegutsen üldsuse hüvanguks. Aga kes sina oled?“

Keeruline küsimus, mõtles Carter, teades, et ta ei saa naisele tõtt öelda. „Lihtsalt üks kutt.“

„Ahah.“ Naine silmitses Carteri väikese hobusekujulise teemandiga kõrvarõngast ja ta liiga pikki juukseid. „Rohkem kui lihtsalt üks kutt. Millega sa tegeled?“

Tema tööülesanded muutusid vastavalt sellele, mis tüüpi operatsioon parajasti käimas oli, mõtles mees. „Ma töötan motopoes. Mootorrattad,“ lisis ta.

Naine ajas selja sirgu ja lükkas õlad taha. „Ma tean, mis motopood on. Ega ma päris eilne ole.“

Carter tahtnuks naise nõrdimuse peale itsitada. Rachel meenutas talle kassipoega, kes astub vastu väga suurele ja tugevale koerale. Küüru tõmmatud selg ja raevukas sisin ei muuda kassipoega kuidagi suuremaks.

„Eile on tõesti möödas,“ märkis mees lõõpivalt. „Võtame tänase. Sa võid olla tänane.“

Naise huuled tuksatasid, nagu püüdnuks ta naeratust tagasi hoida. Carter lükkas kokteili tema poole.

„Sa lased kogu jää joogis ära sulada,“ teatas ta naisele.

Rachel kõhkles ja võttis siis lonksu. „Oled sa siitkandist?“ küsis ta.

„Siin sündinud ja kasvanud. Kogu mu perekond elab siin.“

„Nagu näiteks?“

Nüüd oli mehe kord vaikida. Harilikult ta isiklikku infot välja ei käinud. Tema tööd arvestades võis see tagasilööke anda. Aga tal oli tunne, et Rachel ei kujuta arvatavasti endast ohtu muule kui ehk ta vandeled edaspidi tsölibaadis elada.

„Kolm öde, ema. Nende elu peamine eesmärk on mind hulluks ajada.“ Carteri väites oli ühevõrra nii armastust kui meeleheidet.